

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 111:

Forslag til lov om ændring af lov om erstatning til besættelsestidens ofre.

Af Pernille Frahm (SF) m.fl.
(Fremsat 14/11 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Forslagsstillerne ønsker, at reglerne om fradrag i erstatning for erstatningsmodtagere, der samtidig modtager pension fra staten, skal ophæves. Det anføres, at der typisk vil være tale om tidligere tjenestemænd. Forslagsstillerne finder, at erstatningen ikke bør ligestilles med pension, og at der derfor foreligger en urimelig forskelsbehandling, som bør ophæves.

Jeg kan oplyse, at firkløverregeringen i 1987 fik gennemført en forbedring af samordningsreglerne for besættelsestidens ofre. Grænsen for fradraget i erstatningen for erstatningsmodtagere, der samtidig modtog tjenestemandspension, blev forhøjet fra en invaliditetsprocent på 25 pct. til 35 pct. Samtidig blev erstatningen til en efterladt ægtefælle forbedret, således at den ikke kunne ansættes lavere end svarende til 20 pct. af den afdødes årsløn. Tidligere var den nedre grænse 15 pct.

Der er på nuværende tidspunkt 1.200 personer, der berøres af samordningsreglerne. De er alle tjenestemænd eller enker efter tjenestemænd. De kan deles i to grupper: de invalide og enkerne. De kan igen deles i to grupper: de, der har fået nedsat erstatningen til minimumsbeløbene, og de, der har fået nedsat erstatningen uden at komme ned på minimumsbeløbene.

Jeg vil først tage den gruppe, der har fået nedsat erstatningen til minimumsbeløbene, dvs. den gruppe, som har det fulde samordningsfradrag. De invalide har en gennemsnitlig invaliditetsgrad på 60 pct. Maksimumsydelsen for 100 pct. invaliditet er ca. 170.000 kr. Den gennemsnitlige ydelse for invaliditeten er 104.000 kr. Efter de gældende samordningsregler trækkes der i gennemsnit 25 pct. fra erstatningen. Det vil sige, at der trækkes 43.000 kr. fra en erstatning på 104.000 kr.; der er der-

efter 61.000 kr. tilbage. Der er ca. 640 invalider. Statens udgifter ved at ophæve samordningsreglerne for denne gruppe bliver 27 mio. kr.

Enkerne er næsten alle på maksimumsydelse, dvs. omkring 110.000 kr. Enker efter tjenestemænd får på grund af samordningsreglerne trukket 65.000 kr. i erstatningen og har derefter 45.000 kr. tilbage. Der er 366 enker. Ophævelsen af samordningsreglerne vil medføre en merudgift på 24 mio. kr.

Der er omkring 50 invalider og 200 enker, der har fået nedsat erstatningen på grund af samordningsreglerne uden at komme ned på minimumsydelsen. Nedsættelsen af erstatningerne i de sager kan beregnes til ca. 8 mio. kr. Den gennemsnitlige nedsættelse er mindre for de invalide end for enkerne.

I alt anslås udgifterne ved at ophæve samordningsreglerne i § 24, stk. 2 og 3, til 60 mio. kr.

Som det fremgår af det, jeg har sagt, er der stadig en del af erstatningen tilbage, selv om der er samordningsregler.

Jeg har megen sympati for lovforslaget og for den gruppe, det berører, men jeg synes ikke, der er økonomisk mulighed for at gennemføre det. Regeringen kan derfor ikke gå ind for lovforslaget.

Hans Jørgen Jensen (S):

Ministeren har jo på udmærket vis gjort rede for substansen i lovforslaget, så det kan jeg undlade at gå ind på.

Jeg vil gerne tage udgangspunktet til vores indlæg i loven fra 1945, hvor man havde det klare sigte med den lov, der dengang blev gennemført, at man skulle skabe ligestilling mellem forskelligartede modstandsfolk, som blev invalideret under krigen. Det var udgangspunktet i 1945, men udviklingen er så desværre gået anderledes end de intentioner, man dengang havde.

Ændringerne er sket som følge af ændringer i ansættelsesmåden fra tjenestemandsansættelse til overenskomstansættelse, og her kommer en hel del af den forskelsbehandling ind, som i virkeligheden finder sted over for tjenestemændene. Det, som man har beskrevet i lovforslaget, er, at denne erstatning ikke er nogen social pension.